

hans Ord liggende for mig i stenografisk Referat, men jeg tror ikke, at jeg citerer fejl — erklærede, at ogsaa han fandt det ønskeligt, at en Undersøgelse foretoges, og at Sagen kom frem i fuldt Lys. Idet det ærede Medlem udtalte dette, udtalte han i Virkeligheden, at han fandt en saadan Undersøgelse nødvendig. Han mente, at Tiden skulde afgøre, ad hvilke Veje man skulde gaa frem for at foranledige denne Undersøgelse, enten det nu blev ad den Vej, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) havde anvist, eller en anden. Herom vil jeg dog sige, at det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds i Virkeligheden havde erklæret, at da Justitsministeren ikke var slaaet ind paa den Vej, saa var den jo egentlig i Virkeligheden opgiven, saaledes at der egentlig ikke foreligger den Mulighed mere, at Justitsministeren midlertidig nedlægger Embedet i en Kollegas Haand og lader Undersøgelsen foregaa. Men jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem for 10ende Kreds (Frijs) ganske havde Ret i, at Tiden alene skulde afgøre det. Nej, det Spørgsmaal maa dog Konseilspræsidenten afgøre; det er nu paa ham, det beror, hvad der skal foretages i denne Sag. Konseilspræsidenten har stillet sig saaledes i Folketinget, at han har sagt — ja, jeg ved ikke rigtigt, om man tør sige „sagt god“ for Justitsministeren. Konseilspræsidenten er en forsigtig Mand, hans Ord ere ogsaa faldne højt forsigtigt, og til syvende og sidst kan man maaske sige, at han ikke har sagt god for Justitsministeren. Han sagde derimod, at de Paastande og Beskyldninger, der vare rejste mod Justitsministeren, vare ikke beviste. Ja, det er naturligvis en Skønssag, kan man sige, om de ere beviste eller ej. Jeg anser det for ret bevist, hvad jeg her har fremsat. Jeg tror ikke, at det kan modbevises, at Justitsministeren i Teglværkshistorien har afgivet en Erklæring, som ikke er overensstemmende med Sandheden. Men jeg tror ogsaa, den højtærede Konseilspræsident tager fejl. Det er ikke Spørgsmaalet, om der er et helt Bevismateriale forelagt, saaledes som der skal være, naar der er Tale om en Forbryder. Naar en Mand er sat under kriminel Tiltale, maa Beviserne foreligge fuldtud, men naar der er Tale om en Minister, saa er det noget andet end dette, at der foreligger den Art Beviser, som en Domstol finder fuldt gyldige. Her er Spørgsmaal om, hvorvidt Tilliden til denne Minister under de Beskyldninger, som ere fremkomne, er røkket

eller ikke, om en Minister kan fungere, naar der er en saadan Række af Angreb, Anklager og Beskyldninger overfor ham. Der ved jeg godt, at den højtærede Minister vil sige: Ja, det er jo kun Politik. Den højtærede Konseilspræsident vilde lige til i Gaar kunne have sagt: Det er jo kun Politik; naar disse Partier angribe Justitsministeren, naar Socialdemokrater, Højre, det radikale Venstre angribe Justitsministeren, ja saa er det kun mod Ministeriet, man samler sig, det er gennem Justitsministeren, at man vil den hele Regering til Livs. Men efter at de frikonservatives Fører, hvis fuldkomne Loyalitet i Forhandlingen vi alle anerkende, her i Salen i Gaar har udtalt sig, som han gjorde, saa kan den højtærede Konseilspræsident ikke mere henvise denne Sag til det rent politiske Forum. Thi det paagældende Medlem er altsaa Fører af en Gruppe, som jeg ganske vist ikke vil sige er en Gruppe, der rent ud tilhører Regeringspartiet — derom kan man jo disputere —, men i alt Fald er det en Gruppe, som støtter Konseilspræsidenten og hans Regering i deres Politik, og uden hvis virksomme Støtte denne Politik overhovedet ikke kunde føres. Her har den ærede Ordfører for de frikonservative i Virkeligheden erkendt, at Undersøgelsen var nødvendig, at den maatte komme ad en eller anden Vej, og saa kan man ikke mere sige: Politik, saa maa man sige, at Sagen er flyttet hen til et andet Forum, at her er der Tale om noget paa en Gang mere og paa en Gang mindre, at nu ere vi inde paa det, at det er denne særlige Ministers Sag, der skal undersøges, ikke den højtærede Regerings Sag, og at vi ere inde paa et Omraade, hvor det er ganske nødvendigt for den offentlige Morals Skyld at undersøge Justitsministerens Sager. Det tror jeg ikke, at den højtærede Konseilspræsident kommer fra. Han vil ogsaa forstaa, at der her rundt omkring i Landet efterhaanden hæver sig et stærkere og stærkere Raab, et tusindstemmigt „Jeg anklager! jeg anklager Justitsministeren for Embedsmisbrug“. Det er det Raab, som høres rundt omkring i Landet, og som efterhaanden alle Partier undtagen naturligvis Regeringspartiet have været med til at deltage i. Og derfor tror jeg, at den højtærede Konseilspræsident ikke mere kan undlade at tage en anden Stilling i denne Sag, end han hidtil har gjort. Hvis han ikke gør det, ja saa er Følgen den, at Danmark foreløbig nedsettes til en Art Land af anden